

מתיקות הבית

גליון למתיקות המשפחה היהודית

י"ו ל"ע | אברכי כולל 'לובלין' בראשות הגאון הרב מנחם ברוך יאווע שליט"א

מעמדו של האיש בבית

שעל האשה להיות נאמנת לבעלה ולתת לו את הממשלה, כי זהו תפקיד האיש - להיות 'עמוד השדרה' של הבית, ותפקיד האשה לכבדו ולחזק את מעמדו, כי עצם מעמד האיש ויציבותו זוהי טובתה, שהרי אלו תמיד יהיה האיש רך בביתו ונבוע לפני אשתו, אזי כשישפל גם להודות לה, להכיר בערכה ולהעריך את מעשיה, היא תרגיש שהודאתו והערכתו אינן נובעות מלבד, אלא הן נובעות מהשעבוד שיש לו לטבעו הרך והשפיל. אולם, כשהבעל יציב וחזק תמיד, או אז יהיה ערך להערכתו והודאתו שיתבצע באמת מתוך לבו. וכדגמה לזה אמרו חז"ל שאין לזרע בכל הברכות בתפלת שמונה עשרה, אלא רק בברכות השבח וההודאה, ויש לבאר הטעם, כדי שהכריעה וההכנעה כלפי ה', יהיו נובעות מתוך לבו של האדם באמת. לכן על האשה להשפיל לשמור על מעמדו וסמכותו של האיש, כי זוהי גם טובתה.

המדינות התפלאו מה חדש אשורוש באגרות הללו ששלח, הרי אפילו מי שעוסק בעבודה פשוטה ביותר, הוא השולט וכול גם לרדות באשתו ובבני ביתו ולעשות הפך רצונם.

ובכל זאת שלח אשורוש אגרות אלו, לפי מה שיעץ לו דניאל, כמובא בפרקי דרבי אליעזר (מ"ט): 'מגלגלי זכות על ידי זכאי, על ידי דניאל נתגלגלה מלכות אסתר, שאמר למלך: אל יבכה עליה, שכל מה שעשית בדת וכשוה עשית, שכל המקמים את התורה, הקב"ה מקים את מלכותו, שכן אמרה תורה: "והוא ימשל בך", ושלח המלך בכל המדינות לעשות כדבריו, שנאמר: "להיות כל איש שרר בביתו".'

את הפסוק "והוא ימשל בך" אמר הקב"ה לחוה לאחר החטא, כי היות שלא העריכה את בעלה - אדם הראשון, התפתחה אחרי הנחש, ללמדנו,

בהתקרב ימי הפורים הקדושים, עלינו להתבונן ולהכין את עצמנו לקריאת המגלה, שאף שהיא נראית כספור מעשה שהיה בזמן אשורוש, ובכלל הרי נאמר: "ישם רשעים ירקב" ולא היה מן הראוי לפרט את מעשיו של אשורוש שבאמת הוא היה רשע ושונא ישראל יותר מהמון אסתר (י"ט, אלא שמרדכי ואסתר כתבו את המגלה ברוח הקדש (מגלה א), ורמזו בה דברים גדולים מאד שלא היה אפשר לכתבם, ועל פו יש לנו להתבונן לקריאת המגלה פראוי, וכך פסק מרן השלחן ערוך, מי שלא שמע אפילו מילה אחת, לא יצא ועליו להשלים את אותה מילה שלא שמע, נמצאנו למדים שיש ערך רב לכל מילה הכתובה בה.

בתחלת המגלה מספר, שאשורוש שלח אגרות לכל המדינות שבהן כתוב: "להיות כל איש שרר בביתו". ומבאר בגמרא (ע"ב), שאצל הגויים כך היא הדרך הפשוטה, שכל איש שורר בביתו, ובכל

הממליך נעשה מלך!

בכל דבר ולתת לה את המלוכה וכך שוארו התנאים: 'איזיל ואמליך בבני ביתי, שהמליכו את נשותיהם ובני ביתם והתיעצו עמהם, ללמה שהרצה 'למלך', על כך אמרו חז"ל, שכל המשפיל עצמו, הקב"ה מגביהו. וכל המגביה עצמו, הקב"ה משפילו.

זהו יסוד לאדם שרוצה למלך באמת, שעליו להיות נח בביתו וכן שישב כל עולבן שמקבל, וכאשר מתעוררים שני צדדים, עליו להמלך בדעתם של בני ביתו ולהשמיע גם את דבריהם ולהקדים את דבריהם לדבריו, וכך בני ביתו יחזירו לו כגמולו הטוב וימליכוהו בביתו. וזהו השורר האמתי בביתו, שמושל ביצרו והולך בדרכי ה' ובדרכי הצדיקים, וכך ישררו בביתם השלום והשלום.

(מאמרים מקצרים מתוך הספר 'מתיקות המועדים - פורים')

להביא את ונשי בזלזול לעיני כלם, וכאשר פגעה ונשי בכבודו, עמד והרגה.

אם כן, אף שיש לאדם שורה בביתו, עליו להשתמש בה כרצונו ה' ולהיות טוב ומיטיב, שבכך הוא הולך בדרכיו של המלך ה' שכל טוב ומיטיב, ואפשר לומר על דרך הדרש, שתחת מה שיש לאדם להתרחק מלהיות "שורר בביתו" לרעה, הרי שיש לו להיות 'שורר' בביתו, הינו, שכל דבריו יהיו בנחת כשמיעת קול השירי, וכדרך ששנינו (תמיד פ"ז מ"א):

'ודברי הלויים בשירי', שהשיר מנגה דבור, וכיצא בזה, יש לדבר בנעימות קול השיר.

כמו כן, יש לאדם להמליך את אשתו

מִתִּיקוֹת הַבַּיִת כִּבִּית הַמִּקְדָּשׁ

”וְשִׁנְנֵנִי בְּתוֹכָם” - דָּגָן תִּירוֹשׁ וְיִצְהָרָה

לְכַבֹּדָם כָּל דְּבַר הַמְשָׁמֵחַ כִּינּוּ.

הַשָּׂמֶן מִזְכִּיר מֵה שְׁבִיבֵית הַמִּקְדָּשׁ
הַשְּׂתֵמֶשׁוּ בְּשָׂמֶן לְהַדְלִיקַת הַמְנוֹרָה
וְלַעֲשִׂית הַמְנוּחֹת וְכו', וְכֵן הָיָה מוֹשְׁחֵי
אֶת הַמִּלְכִּים בְּשָׂמֶן, וְהַסְבָּה לְכַד הַיָּא,
מִשּׁוּם שֶׁהַשָּׂמֶן הוּא סָמַל לְכָל הַמַּדּוֹת
הַטּוֹבוֹת, שְׂאָדָם חָלַק בְּמַדּוֹתָיו כְּשָׂמֶן,
וְכֵן הַשָּׂמֶן מְשַׁפֵּר אֶת הָעוֹר וּמְחַזֵּק
אֶת הָעֵצָמוֹת, כְּמוֹ שֶׁהַגְּמָרָא אוֹמֵר (חֲלִין כִּד-):
”חֲמִין וְשָׂמֶן שְׂפַכְתָּנִי אִמִּי בְּיַלְדוּתִי הוּן עֲמָדוּ לִי
בַּעַת זְקֻנָּתִי”.

וְשִׁלְשֵׁת הַדְּבָרִים הֵלְלוּ הֵם יְסוֹד הַמַּאֲכָלִים וְהַמְשָׁקִים, הַמְבֹאֲרִים
בְּפָרֶשֶׁת קְרִיאַת שְׂמֵעַ: ”וְאֶסְפַּתְּ דָּגָן וְתִירוֹשׁ וְיִצְהָרָה” וּבַעֲבוּר
שְׂאָדָם מְקִים אֶת כָּל הַמְצֻחוֹת כְּרָאוּ, זוֹכְרֵי הַתְּבָרָה בְּדְבָרִים הֵלְלוּ:
”וַיְבָרַךְ ... דָּגָן וְתִירוֹשׁ וְיִצְהָרָה”. אֲנִי תַפְלָה שֶׁזֹּכֵר בְּקִרְבּוֹ לְקִים
בְּהֵם אֶת הַמְצֻחוֹת שֶׁל הַמְנוּחֹת, וְסוֹף הַיַּיִן וְהַדְלִיקַת הַמְנוֹרָה, בְּבֵית
הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, אָמוֹן.

הַקִּמַח שְׁבִיבֵיתוֹ, מִזְכִּיר אֶת קִמַח
הַמְנוּחֹת שֶׁהָיָה מְקִרְבִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ
שְׂנָאָמַר: ”וְנִפְשׁ כִּי תִקְרִיב קִרְבָּן מִנוּחָה
לֵה' סֶלֶת יִהְיֶה קִרְבָּנוֹ...”. וְכֵן זֶה מִזְכִּיר
מֵה שְׂאֲבָרָהּ אָבִינוּ אָמַר לְשִׁרָה אָמְנוּ:
”מִהָרִי שֶׁלֶשׁ סָאִים קִמַח סֶלֶת לוֹשִׁי
וְעֵשִׂי עֵגוֹת”. לְלַמְּנוּ, לְהַדְבִּיק בְּמַדַּת
הַחֶסֶד שֶׁל אֲבָרָהּ, וּבַעַת לִישַׁת הַבְּצִקָּה,
יֵשׁ לָכֵן שֶׁהוּא כְּדָגְמַת מֵה שֶׁהַקֶּבֶץ” הַגִּבֵּל
עָפָר מִן הָאֲדָמָה עִם מִים וּבְרָא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן,
זוֹהִי עֵת רְצוֹן לְהַתְפַּלֵּל עַל אוֹתָם חֲשׁוֹכֵי בְנֵים
שִׁיזְכוּ לְזֹרַע שֶׁל קִמָּא.

הַיַּיִן שְׁבִיבֵיתוֹ, מִזְכִּיר מֵה שֶׁהָיָה עוֹשִׂים אֶת נְסוּף הַיַּיִן עַל גְּבִי
הַמְנוּחָה, וְאָמְרוּ חַז”ל (יוֹמָא ע.א.): הָרוּצָה לְנֶסֶף יַיִן עַל גְּבִי הַמְנוּחָה,
יִמְלֵא גְרוֹנָם שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים יַיִן. וְיֵשׁ לֹמַר, שֶׁזוֹהִי הַכֶּרֶת הַטּוֹב
עַל הַתּוֹרָה שְׂאֵנוּ מְקַבְּלִים מִתַּלְמִידֵי חֲכָמִים, שֶׁגַּם עֲלֵינוּ לְמַלְאוֹת
אֶת גְרוֹנָם יַיִן הַמְשָׁמֵחַ, שֶׁהוּא מְשַׁל לְתוֹרָה הַמְשַׁמַּחַת, וְלַעֲשׂוֹת

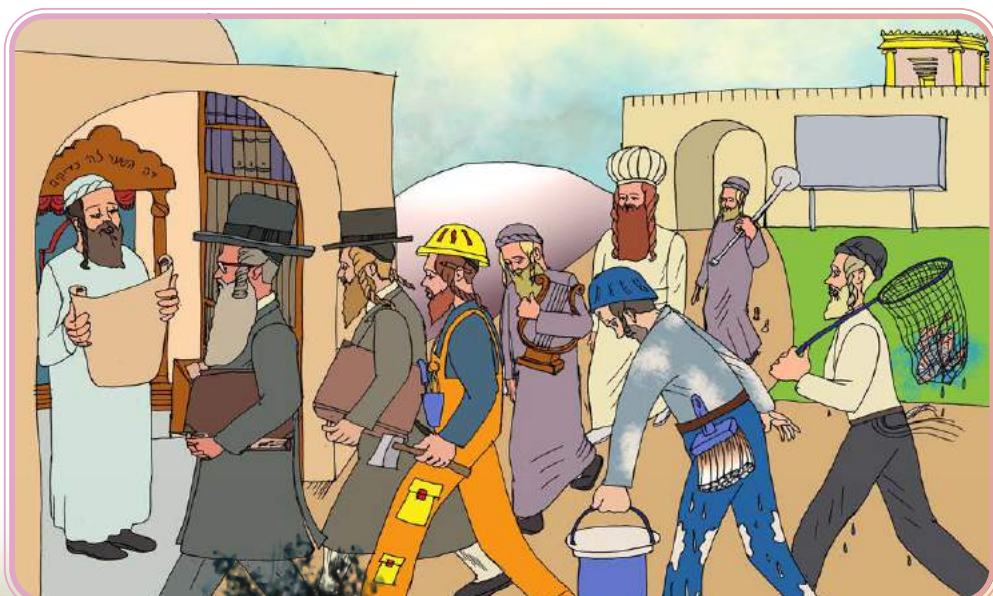
מְבַטְלִין הַכֵּל לְקִנּוֹת עַנְיָה וְשִׁפְלוּת!

- עֲמֶלְק, וְלִרְכֵשׁ אֶת מִדַּת הָעֲנִיָּה וְהַשְּׁפָלוּת,
כְּמִרְדְּכֵי הַצְּדִיק שֶׁ”בַּלִּילָה הוּא” יֵשֵׁב עִם
תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבּוֹ, וְאָף שֶׁהָיָה רֹאשׁ לְכָל
הַצְּדִיקִים שְׂבִדּוֹ (מְדַרְשׁ אַסַּת”ר), הַשְּׁפִיל אֶת כְּבוֹדוֹ וְלַמְדָּם הַלְכוֹת
קְמִיצַת הָעֵמֶר, שְׁעֲנִינָה לְהוֹדוֹת לְקַב”ה עַל הַתְּבוּאָה הַחֲדָשָׁה.

וּמְכִינּוּ שְׂמִירְדְּכֵי הַשְּׁפִיל אֶת עַצְמוֹ, ה' הַגְּבִיָּה אוֹתוֹ, וְזָכַר לְקַדֵּשׁ שֵׁם
שְׂמִים בַּעַת שֶׁהָיָה הַגְּאוֹתוֹ הַכֶּרֶח הַשְּׁפִיל בְּגוֹרַת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוֹשׁ
וְלַהֲרִיב אֶת מְרַדְּכֵי הַצְּדִיק בְּרָחוּב הָעִיר וְלִזְעַק ”כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ
אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ”, ו”לִ”י הַיְהוּדִים הֵיטָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשִׁשׁוֹן וִיקָר”
- כֵּן תְּהִיָּה לָנוּ, אִם רַק נִשְׁפָּיל לְהַתְּנַהֵג בְּעֲנִיָּה וּבְשִׁפְלוּת זֶה עִם זֶה, וְה' יְגַבִּיהַ אֹתָנוּ מֵעַל כָּל הָעַמִּים וְיִרְוַמֵם אֶת מַדְּלָנוּ וְיַגְּאֵלְנוּ גְּאֵלַת עוֹלָמִים,
בְּקִרְבּוֹ מִמֶּשׁ, אָמוֹן.

אָמְרוּ חַז”ל (מְגִלָּה ג.): מְבַטְלִין תַּלְמוּד תּוֹרָה
וְעַבּוּדַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִבְאִין לְשִׁמְעַ מְקָרָא מְגִלָּה.
וְהִקְשׁוּ בְּעַלֵי הַתּוֹסֵפוֹת, מִדּוּעַ מְבַטְלִים, הָרִי
אֲפִשֵׁר לְקָרָא לְאַחֵר עַבּוּדַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ (כְּמוֹ כֵן יֵשׁ לְשַׁאֵל עַל מֵה
שֶׁמְבַטְלִים תַּלְמוּד תּוֹרָה)? וְתַרְצוּ, שְׁעִדִּיף לְקָרָא אֶת הַמְּגִלָּה בְּצַבּוֹר
מִשּׁוּם פְּרוֹסוּמֵי נִסָּא.

וְנִרְאָה לְהוֹסִיף וּלְבָאָה, דְּהֵינָה בְּפוּרִים צְרִיף לְמַחּוֹת אֶת זְכַר הָמֶן שֶׁהוּא
מְזַרַע עֲמֶלְק, שְׂמִדּוֹתוֹ הִיא מִדַּת הַגְּאוּהָ, שֶׁכֵּן אָף שֶׁכֵּלָם הִשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ,
הַתְּמַלֵּא חִמָּה מִכֶּךָ שְׂמִירְדְּכֵי הָיָה הַיְחִידִי שֶׁלֵּא כָרַע לוֹ. וְעַל כֵּן בְּיוֹם הַפוּרִים
בָּאִים וּמִתְאַסְּפִים כָּלֵם וְנִקְהִלִים יַחַד לְשִׁמְעַ אֶת הַמְּגִלָּה, מֵהַתַּלְמִידִי
חֲכָמִים וְהַכֹּהֲנִים הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה וְעַד פְּשוּטֵי הָעָם וְהַקְּטָנִים.
זוֹהִי דְגָמָא בְּשִׁבְלֵנוּ לְכָל הַשְּׁנָה פְּלֵה, לְמַחּוֹת מַלְבְּנוּ אֶת זְכַר שֶׁל הָמֶן

מתיקות התפלה - אנחנו וצאצאינו

הדרך היחידה להנחיל את התורה לצאצאים

יקציב זמן לפחות דקה אחת, שבה יתבונן במה שלמד וימצא את אהבת ה' אליו, ובכך יתעורר לבו לאהב את ה' ואז לא ילכד באהרת המהר"ל ויוכל להנחיל את אהבת ה' ותורתו גם לילדיו.

לכן, רק לאחר שאנו מבקשים שהתורה תהיה ערבה לנו וישנאיש את אהבת ה' אלינו שבתוך הלמוד, אנו מבקשים ואומרים: 'ונהי אנחנו וצאצאנו...', כי כדי שהאדם יוכל להנחיל לילדים את התורה, עליו לגלות את הערבות שבתורה וכך יוכל להנחיל זאת לצאצאיו.

לפי זה אפשר לומר רמז לכך לגבי מה שמצינו בערוכי חצרות, שאף שכל השתפזז במבוי, תגנו לערב בחצרות ולהניח דבר מאכל, והטעם לכך מבאר: כדי שלא תשתפזז תורת ערוב מן התינוקות (ערויבין פ"ז). וזהו רמז, שבכדי שלא תשתפזז התורה מפי זרענו וימשיכו ללכת בדרך התורה, עלינו להנחיל להם את 'תורת ערוב', הינו את הערבות והטוב שבתורה.

וכן יש לפרש במה שמשרטטים חרץ בין כל שורה ושורה ב'ספר תורה', כדי להראות שבתוך הלבו שבוין הכתב חקוק עמק רב, ולא מספיק ללמד רק את מה שכתוב, אלא צריך להעמיק ולגלות את פנימיות התורה, שהיא אהבת ה' הגנוזה בתורה.

ורק אם התורה ערבה ומתוקה לאדם, יוכל הוא למסרה לאחרים, כמו שאמרו חז"ל (שהש"ר ד א): "דבש וחלב תחת לשונך", כל מי שאומר דברי תורה ברבים ואינו ערבי על שומעיהו כדבש זה שבא מצוף, וכדבש וחלב המערבין זה בזה, נח לו שלא אמרן.

ברכת 'הערב נא' אינה פותחת בברוך, מפני שהיא 'ברכה הסמוכה לחברתה'. ורמזו בזה, שהעוסק בתורה לשמה ובתורת ה' חפצו, מקבל הוא דעת שדברי התורה יהיו אצלו "סמוכים לעד לעולם עשויים באמת וישר", שייסמיו ויקשר את דברי התורה לחייו, וכך כל התורה פלה תאיר לו, עד שישאיש את הערבות והמתיקות שבתורה, וידועים דברי האור

החיים הקדוש (דברים כו י): 'ש'אם היי בני אדם מרגישים במתיקות וערבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה, ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שב'עולם'.

אהבת ה' והתורה

הנה אמרו חז"ל (נדרים פא.), שהטעם שבגיהם של תלמידי חכמים אינם יוצאים תלמידי חכמים, הוא מפני שהתלמידי חכמים אינם מברכין בתורה תחלה, ובפשטות יש לומר, שהיות שלא ברכו על התורה את ברכותיהם שביניהם יש לברך את ברכת 'הערב נא', לא זכו שהתורה לא היתה ערבה אצלם כראוי, וממילא לא עברה לבניהם אחריהם (ע"ש בר"ן ד"ה דבר בשם הר"ר יונה).

ויש לפרש עוד, שלא די באהבת התורה לבדה, אלא על האדם לעורר את אהבתו בעקר לקב"ה שהוא נותן התורה. והאדם מתנסה בכך, שפעמים מרגיש ערבות גדולה בעסק התורה, עד שמשים כל אהבתו אל התורה, ושוכח להודות לקב"ה שהוא נותן התורה, שעל פן הזהירו חז"ל לברך את ה' בתחלת הלמוד ואף לאחריה: 'ביציאתו מהו אומר מודה אני לפניך ה' אלקי ששמתי חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמתי חלקי מיושבי קרנות וכו'.

וכפי שכתב המהר"ל דברים נוראים בענין זה וזה לשונו (בהקדמה לתפארת ישראל): "...כי התלמיד חכם לבו דבק אל התורה, כי חביבה התורה על לומדיה, ובשביל אהבתם לתורה, דבר זה מסלק אהבת המקום בשעה זאת שבאים ללמוד, כי כאשר באים ללמוד תורה ואהבתם אל התורה, אין בלמוד שלהם האהבה אל ה' יתברך במה שנתן תורה, כי אין האהבה לשנים, כי כל אהבה היא דבקות בנאהב, ואם דבק בזה אינו דבק באחר, ולפיכך אהבת התורה שהיא חביבה עליהם, דבר זה מסלק, שאין הברכה בכל לבו אל ה' יתברך במה שנתן התורה. וזה שאין מברכים בתורה תחלה, ולפיכך אין יוצאים מהם תלמידי חכמים, עכ"ל.

ויש להבין דבריו הקדושים, דהלא נצטוינו לעסוק בתורה ולהגות בה יומם ולילה, ואם פו מהי העצה לא לשפח את אהבת ה' גם בעת עסקנו בתורה? אלא שעל האדם להקדים תפלה שזוכה למצא בתוך התורה את אהבת ה' ואת חסדיו המרביים, שהרי התורה פלה גמילות חסדים (סוטה יד), ולאחר למודו,

בשורה צתוקה!

בס"ד יצא לאור הספר שרכים

ציפלו לו:

'מתיקות המועדים - פורים'

מתוך שיעורי מורנו

ראש הישיבה שליט"א

טעמו וראו את מתיקות דרך ה'!

ניתן להשיג: 052-7162314

האיש שהזיקה למנעיריה

לפני כמה שנים בתענית אסתר לקראת הערב, יצאתי מביתי לבית המדרש לתפלה ולקריאת המגלה. כאשר צעדתי ברחוב, צעד לפני יהודי זקן ירא שמים שנסע על מקלו, והנה לפתע ארע דבר מחריד מאד...

ילדים שהתנהגו נגד הוראת גדולי ישראל והשתמשו ב'נפצים', הדליקו נפץ והשליכו אותו למרחוק, הנפץ נפל בדייק לפני הזקן והתפוצץ בקול רעש גדול! הזקן נבהל מאד ונפל לאחוריו, הפצוץ הבהיל מאד גם אותי, כך שהבנתי שיתכן שהזקן נזק מכה קשות.

נגשתי אליו ונזכתי לראות שהוא נושם אך אינו מגיב כלום, מה שנקרא 'אבוד הכרה'. מיד הזמנתי אמבולנס, האמבולנס קצת התעכב, וכשהגיעו אנשי הצלה, הזקן כבר לא נשם. ומיד הם בצעו בו פעולות החיאה.

לבינתים שאלתי את אחד מהם שלא היה עסוק עם החולה, מה גרם לו לאבד את הנשימות. והוא הסביר לי שאצל זקן, כל מחוש יכול להגרר

לסכנה, ובפרט כאן שכבר בתחלה הוא אבד את ההכרה, יתכן ונפגע לו המוח ולכן קצת לא בטוח שהוא יתעורר.

הילדים שעשו זאת עמדו מרחוק, ומי שזרק את הנפץ בכה בדמעות שליש ואמר מזמורי תהלים, ובאותם רגעים קריטיים נשמעו מפוי פעמים רבות המלים, 'אני לא רוצה להיות רוצח! אני לא רוצה להיות רוצח!'

כעבור כמה דקות קשות ומאומות, הדפיק חזר אליו והוא הבהל עם האמבולנס לבית החולים. אותו ילד שמח ומאידך גם דאג לשלומו של הזקן. בבית החולים אמרו שבנדאי הוא לא יחזר לעצמו כבעבר אלא חלק מגופו השתמק.

הוריו של אותו ילד סברו שעדיף לא לספר לו זאת, כדי שלא לגרם לו טראומה קשה, אך משמים חשבו אחרת וזה נודע לו. הוא הכה בהלם מחלל, אבל היתה זו רק ההתחלה, כי כעבור יומים יצאו רמקולים שהכריזו על פטירתו של אותו זקן ירא שמים.

קשה לי להזכר ברגעים הקשים הללו של הלילה, כשראיתי את הילד מגיע עם הוריו ללויה... הוא פשוט יצא מדעתו וזעק וזעק זעקות אימים. הרבה נסו להרגיע אותו, אך ללא הועיל...

אחרי הלילה הילד נפל לדכאון קשה ולא רצה לאכל ולשתות. הוריו נשברו מאד ונסו לשכנע אותו לאכל, אך מצבו הנפשי והגופני התדרדר מאד, וכעבר תקופה הוא אשפז במצב קשה בגוף ובנפש. עד היום הוא לא חזר לביתו, ומשפחתו כמעט התפרקה מהספור המצער הזה.

נראה שראוי לפרסם ספור כזה כדי ללמד את הילדים שמספן מאד 'להתעסק באש' - תרתי משמע. אמנם יש להם בזה הנאה רגעית, אבל התוצאות חמורות ביותר. וכידוע זהו לא הספור הראשון, אלא היו כבר מקרים רבים של נזקים והריגות שהנפצים גרמו, ופעמים רבות הילדים עצמם שהתעסקו להבעיר מזיקים אלו, הפסידו אצבע או זנוקו בזקקים קשים יותר, והספור הזה הוא רק אחד מהמקרים הקשים... ועל כן 'שומר נפשו ירחק מהם'.

התקפת שכרות

שמי זושא נוימן, אני מתגורר בבארץ פארק. שנה אחת התארחתי בפורים בארץ הקדש. במוצאי פורים דפריים נסעתי יחד עם שני בני לתפלה בקבר רחל, כשהגעתי לשם, נכנסתי להתפלל בציון ולא ידעתי מה צפוי לי...

ילדי הסתובבו בפרוודור הסמוך, ולפתע אני שומע צוחות אימים. יצאתי לפרוודור ונזכתי לראות מחזה נורא: אדם אחד מכה את בני מכות אימות, ובני השני הצעיר ממנו זועק וצוח מפחד ומבהלה. נגשתי מיד לאותו אדם ונסיתי לעצור אותו בכח מפתעשיו, אך הוא עזב את בני והחל להכות אותי... עתה נסיתי להציל את עצמי מידו, אך הוא לא נתן לי להתחמק ממנו. עד שאנשים טובים התגברו עליי ומנעו אותו מלהכות אותי, ומיד הזמינו את השומרים של המקום שאזקו אותו באזיקים.

לפני שהתאוששתי ממכאובי, חששתי מאד לשלומי של

בני, כי המכות שקבלתי מאותו אדם היו כואבות מאד והבנתי שמכות כאלו לילד קטן פגמי קשה. רק כבו אחד עשר שנים, יכולות לגרם לנזק קשה. בתחלה בני אמר שהפל בסדר ונסה להרגע, אלא שכעבור דקות בודדות הוא החל להקיא דם... ובהלתי מאד וזעקתי לעזרה. אחד הנוכחים במקום הזמין לי מיד אמבולנס, ובחסד ה' בדייק באותו זמן היה אמבולנס צמוד למקום והגיע תוך פדקה בלבד והחלו לטפל בבני.

אני מודה לה' על הרוחה שהיתה לנו באותה עת קשה, שאני לא נזקתי מהמכות, חוץ מהכאבים שהיו לי. ומחמת שבני נפגע, הכרתי לנסע יחד עמו לבית החולים. שם טפלו בו וחברו לו אינפוזיה, עד שבבקר שחררנו משם.

עוד באותו יום שבו שחררנו מבית החולים - שהיה זה פורים דמקפין - אני מקבל טלפון ועל הקו אני שומע בכי תמרורים וזעקות צער: 'מה עשיתי?! אני מצטער? אוי ואבוי לי מה עשיתי!'

הבנתי מיד שזהו האדם שהפה אותנו [שכנראה קבל את מספר הטלפון שלי מהשומרים שעצרו אותו שלקחו

ממני את מספר הטלפון שלי] אבל שתקתי, כי באמת ראוי לו לזכות כן!...

הוא המשיך לזכות ואמר בקול חנוק: "אני עצור כאן וזה מגיע לי! שתיי הרבה יין והתעוררה לי בעת שכרתי טראומה קשה שהיתה לי באזור 'קבר רחל', שפעם גויים תקפו אותי שם והכו אותי. ובשכרתי נסעתי לקבר רחל, ומסערת רוחי ומהטראומה שבגרה בי, הפיתי אתכם...", הוא מסים את דבריו ושבו הוא מתפרץ בככי נורא...

פעת אמרתי לו: "הבנתי! ומה הפסקנה שלך מהספור הזה?". "מכאן ואילך", הוא השיב, "אני לא אשתכר לעולם, כי ברור לי שעל שכרות שעלוה להביא נזקים כאלו, לא התכונן חז'."

חושבני שדבריו נכונים. כי איד תקרא שכרות קזאת 'מצוה' ו'שמחת פורים', בעוד שהיא הפך המצוה והפך שמחת נס פורים, שהרי שכרות כזו ממלאה את משאלתו של המן האגגי שזמם להזיק לעם ישראל!... וברור שהשכרות היא עבודה ששיתכת רק לצדיקים מפלגים במעלה, שלהם היין מביא רק קרבת אלקים וטוב לבב. וכבר אמרו חז"ל (יומא עו) על השותה יין: 'זכה נעשה ראש, לא זכה נעשה רש'...